

วันอาทิตย์มหาทรมาน ปี B

(วันที่ 29 มีนาคม ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก พ่อก็คิดว่าคำถามหนึ่งที่ค้างคาใจเราบางคนคือ ทำไมอารมณ์และความรู้สึกของฝูงชนในกรุงเยรูซาเล็มจึงได้เปลี่ยนไปแบบหน้ามือเป็นหลังมือเพียงแค่ว่าช่วงเวลาไม่กี่วัน? ทำไมเสียงร้องของพวกเขาก็ว่า **"โฮซานนาแด้ออร์สของกษัตริย์ดาวิด"** (มธ 21:9) ในวันอาทิตย์ไบบลานจึงกลายเป็น **"เอาเขาไปตรึงกางเขน"** (มก 15:13) ในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์? สาเหตุประการหนึ่งน่าจะมาจากความหวังที่พังทลายของพวกเขา เหมือนชาวอิสราเอลหลายคน ประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มคาดหวังว่าพระเยซูเจ้าจะทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือผู้รับเจิมของพระเจ้าเหมือนกษัตริย์ดาวิด กล่าวคือ พระองค์จะเป็นนักรบผู้กล้าและนำพวกเขาบดขยี้กองทัพชาวโรมันเพื่อคืนอิสรภาพแก่พวกเขา เมื่อพวกเขาพบว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ตามแบบที่พวกเขาคิด แต่ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่สุภาพอ่อนน้อมและพร้อมที่จะให้อภัยแก่ทุกคน พวกเขาจึงรู้สึกผิดหวังในตัวพระองค์มาก เมื่อความหวังของพวกเขากลับกลายเป็นความผิดหวัง ความชื่นชมยินดีจึงเปลี่ยนเป็นความคับข้องใจ พวกเขาโกรธพระองค์ที่ไม่ได้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ในแบบที่พวกเขาคาดหวังและต้องการ

อันที่จริง พระเยซูเจ้าทรงทราบล่วงหน้าถึงผลที่ตามมาของท่าทีที่เปลี่ยนไปของประชาชนที่มีต่อพระองค์เป็นอย่างดี ก่อนหน้านั้นพระองค์ทรงพยายามชี้ให้พวกเขาเห็นถึงเรื่องนี้ด้วยการสอนว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอดพ้นของพวกเขา ระหว่างเทศกาลมหาพรตในพระวรสารประจำวันอาทิตย์เราได้ยินพระองค์ทรงบอกว่าจำเป็นที่พระองค์ต้องถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน **"โมเสสยกธูปขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันทิด บุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันทนั้น เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร"** (ยอ 3:14-15) พระองค์ยังทรงเปรียบพระองค์เองเหมือนเมล็ดข้าวที่ต้องตกลงในดินและตายไป **"ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงในดินและตายไป มันก็จะเป็นเพียงเมล็ดเดียวเท่านั้น แต่ถ้ามันตาย มันก็จะบังเกิดผลมากมาย"** (ยอ 12:24) และพระองค์ยังทรงชี้ให้เห็นว่าเมื่อพระวิหารแห่งพระวรกายของพระองค์ถูกทำลายลง พระองค์จะทรงยกมันขึ้นใหม่ในวันที่สาม **"จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน"** (ยอ 2:19) ยิ่งกว่านั้น พระองค์ได้ทรงให้ศิษย์ที่อยู่ใกล้ชิดพระองค์สามคนได้ชิมलगพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ล่วงหน้าด้วยการแสดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ให้พวกเขาได้เห็นบนภูเขาสูงตามลำพังอีกด้วย (เทียบ มก 9:2-8)

อย่างไรก็ตาม ช่วงเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่วันทั้งบรรดาศิษย์และประชาชนที่ครั้งหนึ่งเคยชื่นชมในตัวพระเยซูเจ้าได้ลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสั่งสอนและชี้ให้พวกเขาได้เห็นล่วงหน้า ยูดาส หนึ่งในบรรดาอัครสาวกสิบสองคน ได้ทรยศต่อพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม บรรดาอัครสาวกได้ละทิ้งพระองค์เพราะความหวาดกลัว เมื่อพระองค์ทรงถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน ประชาชนได้เยาะเย้ยพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงถูกฝังไว้ในพระคูหา บรรดาศัตรูของพระองค์ต่างคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างจบลงแล้วสำหรับพระองค์ ดูเหมือนว่าวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์เป็นวันที่น่าเศร้าและขมขื่นสำหรับทุกคนที่มอบความหวังของตนเองไว้ในพระเยซูเจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาอวยพรมาเป็นเวลานานแสนนาน

วันนี้พระศาสนจักรเชิญชวนเราแต่ละคนให้มาต้อนรับพระเยซูเจ้าด้วยความชื่นชมยินดีในฐานะกษัตริย์และวีรบุรุษของเรา อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่เราต้องตระหนักอยู่เสมอคือ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้ได้รับชัยชนะที่นำความรอดพ้นมาสู่มวลมนุษยชนผ่านทางไม้กางเขน นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมแม้ว่าเราฉลองการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะของพระเยซูเจ้า พระศาสนจักรยังนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับพระทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในมิสซาวันนี้ด้วย ในจดหมายถึงชาวฟิลิปปินส์ซึ่งเราได้รับฟังในบทอ่านที่สอง นักบุญเปาโลสรุปความหมายทั้งหมดของสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำระหว่างสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์และวันปัสกาไว้อย่างน่าฟังว่า **“แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็ได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้านั้นเป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหน แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูนพระองค์ขึ้นสูงส่ง และประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น”** (ฟป2:6-9)

นักบุญเปาโลยังให้บทสรุปเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตแบบคริสตชนไว้ด้วยว่า **“จงมีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับที่พระคริสตเจ้าทรงมีเถิด”** (ฟป 2:5) กล่าวคือ เราต้องมีท่าทีเดียวกันกับท่าทีของพระเยซูเจ้าต่อพระประสงค์และแผนการของพระเจ้าที่ทรงกำหนดไว้สำหรับเราแต่ละคน พุทธอีกอย่างหนึ่งก็คือ เพื่อเป็นศิษย์ติดตามพระเยซูเจ้าเราจะต้องยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยความสุภาพถ่อมตนและนบนอบเชื่อฟังรวมทั้งความตายด้วย ถ้าจำเป็นเพราะนี่เป็นวิถีทางเดียวที่จะนำไปสู่ความสุขที่แท้จริง จำไว้เสมอว่าศิษย์และอาจารย์จะเดินคนละเส้นทางไม่ได้ เพราะศิษย์คือผู้เจริญรอยตามและติดตามอาจารย์ของตน ถ้าเส้นทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้าเป็นเส้นทางแห่งไม้กางเขน เส้นทางสู่ชีวิตนิรันดรของเราก็ต้องเป็นเส้นทางแห่งไม้กางเขนเช่นเดียวกัน

พี่น้องที่รัก ในมิสซาววันนี้ให้เราอ่อนขอพระพรพรทานจากพระบิดาเจ้าสวรรค์ของเราเพื่อเราแต่ละคนจะสามารถมีส่วนร่วมในพระธรรมานของพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ผ่านทางความยากลำบากที่เราประสบในแต่ละวัน และเพื่อเราจะสามารถยืนหยัดมั่นคงในการติดตามพระองค์ไม่ว่าจะในยามสุขหรือในยามทุกข์ สิ่งหนึ่งที่เราต้องไม่ลืมคือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าไม่ใช่จุดหมายปลายทางสุดท้ายของพระองค์ แต่เป็นเพียงทางผ่านเข้าสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์เท่านั้น ดังนั้น ถ้าเรามีส่วนร่วมในพระธรรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนโลกนี้ เราจะมีส่วนร่วมในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ในสวรรค์อย่างแน่นอน

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน